

Entramos no terceiro ano da guerra mundial contra o terrorismo. Esa foi a resposta, tan determinante como irreflexiva, do presidente Bush a unha acción terrorista que daquela e agora cabe cualificar dunha envergadura e dunha audacia sen precedentes, concibida, planificada e executada por forzas islamistas.

Non había moitas esperanzas de que pasado o momento quente da vehemencia, impropia en gabinetes que se supoñen a proba de todo tipo de catástrofes, se albiscara unha mínima razón capaz de reconducir a reacción do goberno norteamericano, abertamente inadecuada e orientada cara unha non-solución que debemos soportar todos os países e cidadáns do planeta que habitamos. Dous anos despois daquela traxedia soamente podemos constatar a confirmación da loita entre integristas dunha e doutra banda, que satisfai a plenitude as ambicións inconfesables de tantas redes de intereses que se benefician da loita contra o caos orquestrado supostamente polos países do eixe do mal.

Nun primeiro momento, moitos podían expresar certa comprensión coa actitude expeditiva da administración Bush. O golpe foi especialmente duro. Nun mesmo día, New York e Washington, as principais capitais da primeira potencia, foron golpeadas severamente, asasinando o equivalente da metade das vítimas producidas en atentados terroristas entre 1961 e 2001, 3.011 persoas, segundo os datos adiantados polo Departamento de Estado. EEUU descubriu que era vulnerable e que non estaba preparada para afrontar as ameazas que se aproximaban. Pero a solidariedade se dilúe a medida que avanza o foso que

¿A guerra por ano?

Xulio Ríos

vai separando as dúas ribeiras do Atlántico como consecuencia das serias diverxencias xurdidas neste empeño. Todos podíamos ser americanos naquel fatídico día, pero o clima de guerra preventiva e permanente impulsado dende entón quebra toda simpatía.

¿Que facer? A guerra. ¿Contra quen? Contra os terroristas sexan quen sexan, vivan onde vivan, reais ou potenciais, contra os que os protexen e os axudan, contra toda ameaza existente ou expectante, contra todos os que non gustan de Norteamérica... Con esa premisa funciona dende entón a política interior e exterior de Estados Unidos, converténdoa no chivo expiatorio que tanto serve para un roto como para un descosido. O naufraxio de Enron custoulle ao erario estadounidense 1,8 veces máis que os danos causados polo 11S, pero é un tema menor, naturalmente, comparado coa necesidade de estar precavidos, sen que nada nos distraia.

A guerra contra o terrorismo, anunciaba 'The Economist' hai meses, pode prolongarse indefinidamente. Imos a guerra por ano. Afganistán, en 2002; Iraq en 2003. A lista de candidatos para o futuro é sobradamente coñecida. Non obstante, pormenores á parte, é unha guerra difícil de gañar, practicamente imposible, se unicamente se reduce, como é o caso, a aspectos de seguridade, restrinxindo as nosas liberdades, reducindo o compromiso na loita contra a pobreza e alimentando o mesmo temor que se afirma combater. É unha estratexia condenada ao fracaso, pero que antes imporá moitos sacrificios.